

The background is a dark, moody illustration of a pirate ship engulfed in flames. In the foreground, a young girl with blue hair and a green jacket sits in a small boat, holding a golden bowl. An older man with white hair is also in the boat, looking towards the burning ship. A large, stylized pencil is positioned diagonally across the left side of the image. The title text is centered at the top, and the subtitle is at the bottom, both in a decorative white font.

FAMILIEN ^{von} HUMBUG
DØDSKOMPASSET

LESEHEFTE

1

Dette er LUCY og BESTEFAR
von Humbug

2

Lucy og Bestefar rydder opp etter den
store Familien von Humbug-festen.

3

Lucy finner et gullkompass.

4

Skuta Curiosa stiger opp av havet.

5

Lucy og Bestefar er fanget på Curiosa.
Lucy finner ut at kompasset styrer
skuta.

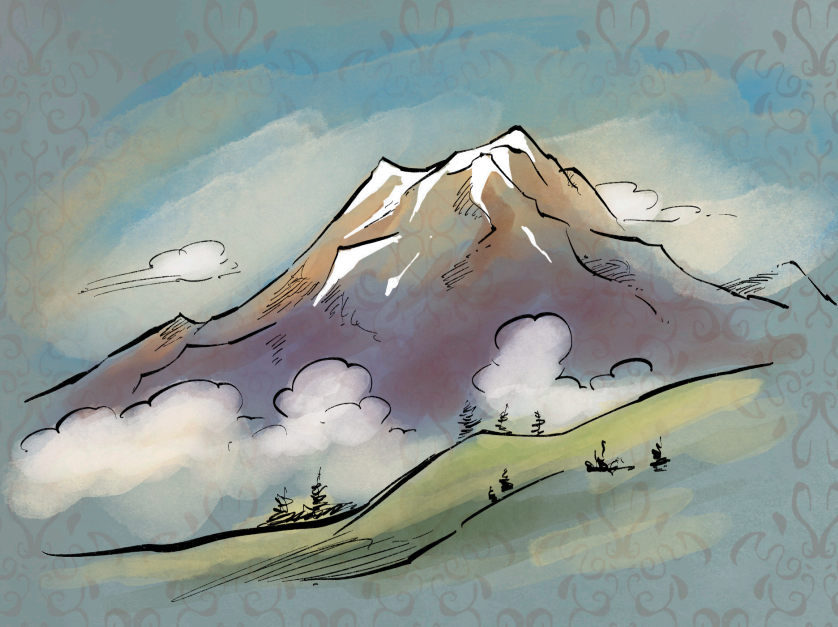
6

Lucy forstår mer og mer at kompasset
fører dem mot en stor gullskatt.

7

Det blir uvær.
Skuta Curiosa går opp i flammer.

8

Gullkompasset fører dem til Ecuador
og vulkanen Chimborazo.

9

Hvem er den gamle damen Lucy møter?
Og hvordan kan Lucy forhindre et
vulkanutbrudd og samtidig finne
veien hjem?

Les hele eventyret i boka **DØDSKOMPASSET**.

LES ET UTDRAG FRA BOKA:

Kapittel 30

SEILE UTEN VIND

Vi dekket på med gullbestikk og krystall.
Bestefar fant fram hermetiserte kjøttboller,
grønnsaker, pærer, **sjokoladepudding** og
leverpostei. Vi spiste i flere timer. Bestefar matet til og
med advokaten med litt sjokoladepudding og noen
skjeer gammel whisky.

Etterpå moret vi oss med å kaste middagsrester til
HAIENE.

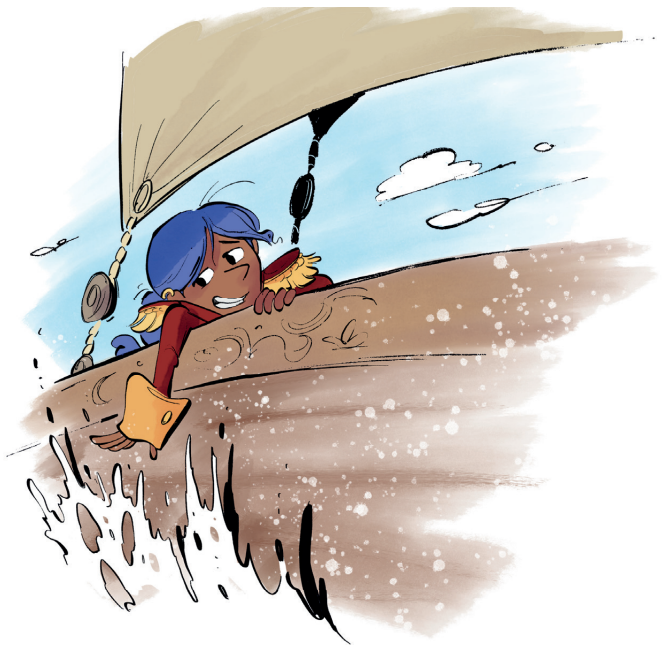
Den dagen dukket de første **Karibien-øyene**
opp.

Vi seilte forbi øyer med hvite strender, palmer og små fjellknauser.

– Vi har bare reist i et par dager, har vi ikke? sa Bestefar og så forvirret på meg.

Jeg nikket og gikk bort til rekka. Forsiktig strakte jeg ut hånda. Sjøspruten som ble kastet opp langs båtsiden, var **varm**.

– Vi seiler uten vind, sa jeg til Bestefar og smilte bredt.

– Tenk å kunne stanse en dag på en sånn øy, sa jeg og så drømmende mot klipper, jungel og hvite strender.

– Det er sikkert **nedgravde skatter** på annenhver øy her, sa Bestefar og pekte på et gammelt, sort flagg som hang og blafret fra en palmegrein.

Jeg tittet opp på roret.

– Men det er nok ikke vi som bestemmer hvor vi skal, sukket jeg.

– Curiosa kunne gitt oss lov til å svømme **litt** med **delfiner**, sa jeg så høyt at jeg håpte kompasset hørte det.

Men så kom en flokk med hammerhai svømmende mot båten, og vi gikk for å hente to bokser kjøttboller.

Det var en perfekt dag som ble avsluttet med at Bestefar dro opp en diger kiste fra matlageret.

– Dette er en **nødkoffert**, sa han.

Jeg tittet oppi. Her var det vanndestillator, kniver og harpuner, nødraketter, store magneter, fyrstikker og to sekker med gullmynter.

– Jeg fant et helt rom med **GULL** i tillegg. Disse sekkene er nok bare til overlevelse, sa Bestefar. Men jeg sto helt stille med den største magneten i hånda. Foran oss lå eventyrøyer. Jeg skulle gitt **hva som helst** for å utforske dem.

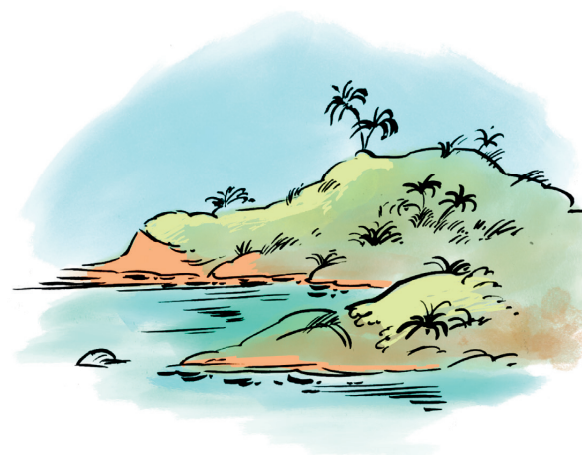
– Kom, sa jeg til Bestefar og løp mot roret. Pilene på kompasset pekte rolig framover. Jeg så på Bestefar.
– Kunne du ha tenkt deg å gå i land på en sjørøverøy i kveld? Se her, hvisket jeg.

Forsiktig strakte jeg **magneten** mot roret. Pilene på kompasset begynte å bevege på seg. Det så ut som de lette, uten å finne fram. Jeg beveget magneten rundt kompasset, og pilene fulgte etter. Roret beveget

seg med pilene. Hele den store skuta fulgte etter, og vi seilte i ring.

– Du kan **styre skuta**, sa Bestefar og plystret. Jeg gliste bredt.
– Den som kan kontrollere kompasset, styrer det hele, hvisket jeg.

Med rolige bevegelser geleidet jeg skuta inn i en blå lagune. Vi fikk robåten på vannet, senket advokaten ned på en flåte som vi bandt til den lille båten, og så rodde vi mot vår helt egen **sjørøverøy**.

Kapittel 31

KOM, LA OSS FINNE EN SKATT!

Den kvelden badet vi. Det gjorde nok godt for oss alle, ikke minst advokaten.

Etterpå drakk vi kokosnøttmelk og grillet fisk på stranda.

Bestefar rapte en **STOR RAP**.

– I morgen tidlig våkner vi med sola og drar ut for å finne en skatt!

Og det gjorde vi.

Bestefar ville at **jeg** skulle gå først.

– I tilfelle slanger og **GIFTIGE** øgler, sa han og ga meg en sabel.

Selv dro han advokaten etter seg i robåten som vi hadde festet små hjul på.

Snart stanset jeg og snuste i lufta.

– Kjenn, Bestefar! Det lukter **BÅL!**

Vi kom oss fram til en fjellskrent og tittet ned. Der lå det en gammel skute på land. Klesvasken hang til tørk mellom mastene, på dekk sto det blomsterkrukker med krydderplanter og blomster, og i vinduene hang det småblomstrete gardiner.

– Det ser så koselig ut, sa jeg og hoppet opp i båten sammen med Bestefar.

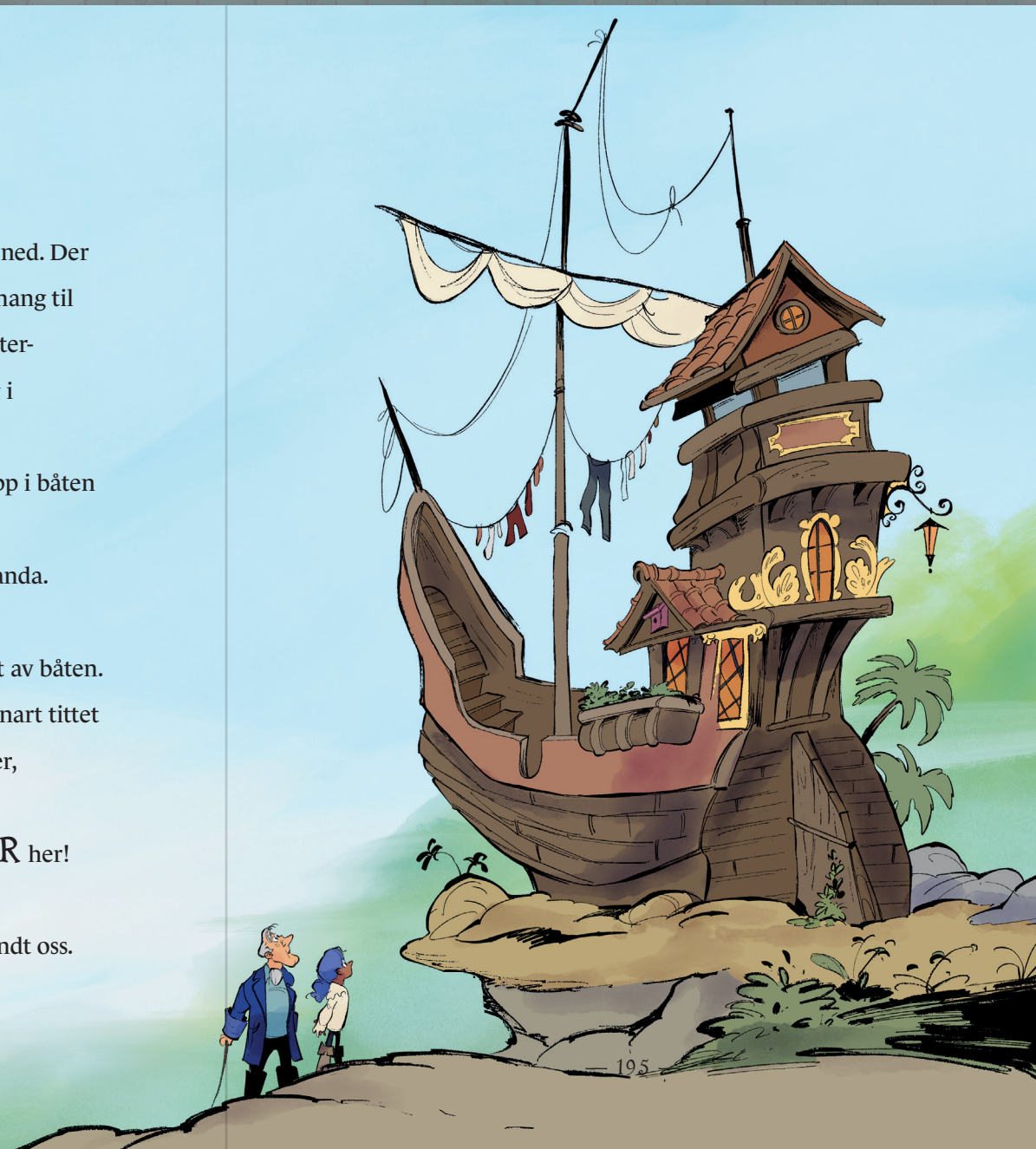
Vi sparket fra, og båten suste ned mot stranda.

– Hei! Noen hjemme? ropte jeg og hoppet ut av båten.

En skjeggete mann dukket opp på dekk. Snart tittet det flere ansikter fram fra bak blomsterpotter, gardiner og strikketøy.

– Mennesker! Det er **MENNESKER** her! ropte en av dem.

Alle kom løpende ut og stilte seg i ring rundt oss.

– Hva gjør dere her? sa en lang, tynn mann med oransje hår. Han så ut som han hadde vært solbrent i **minst** ti år.

Bestefar strålte.

– Vi er på seilas. Og nå har vi dratt ut på ska...

Jeg sparket ham i leggen.

– **Skarvejakt**, sa jeg. – Vi elsker fuglen skarv.

Alle mennene tok noen steg nærmere oss.

– Og dere, da? hvisket jeg.

– Vi er pi... startet den solbrente, tynne mannen. En annen tok over.

– Vi er **pikkoloer** som var på båttur for å finne en gu...

– For å finne en **gul** blomstereng. Og så fikk vi ikke skuta til å starte.

– Og derfor har vi vært her i minst ti år.

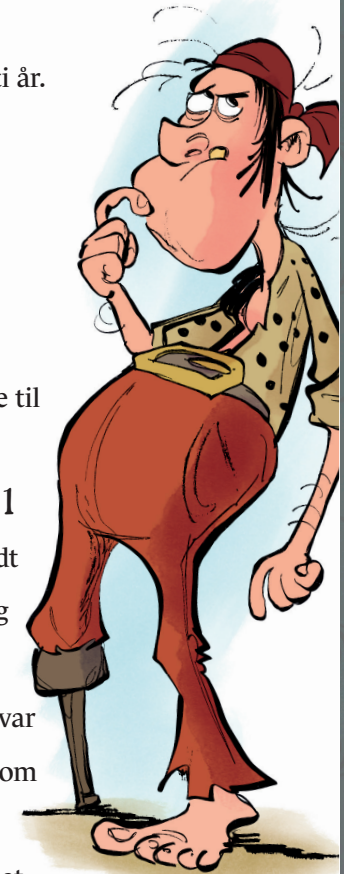
Alle tok enda et steg nærmere oss.

– Kan vi sitte på med dere til neste havn? sa den minste av dem og smilte mot meg med runde, røde bollekinn.

– Absolutt, sa Bestefar. – Hvis dere hjelper oss med å dytte robåten tilbake til den andre siden av øya.

Noen timer etterpå var Curiosa **full** av mennesker. Jeg sto ved roret og holdt magneten inntil kompasset. Foran meg blafret et kart jeg hadde fått fra pikkoloene. Så deilig det var at det nå var **JEG** som styrte Curiosa, ikke skuta som styrte oss.

Pikkoloene satt på dekk og spiste mat sammen med Bestefar. De var virkelig

glade og takknemlige for å ha blitt reddet etter ti år på en øde øy.

Bestefar hadde åpnet hele lageret med øltønner, og snart lå alle og sov på dekk. Jeg lente meg mot roret og gjespet. Det var ingen øyer i sikte, ingen båter, ingenting. Jeg kunne bare lukke øynene **bittelitt**, tenkte jeg.

Jeg våknet av rop og bråk.

- LUCY! HJELP!

Det var Bestefar.

Skuta krenget, og bølger slo innover oss. Bestefar skled rundt på dekk mens han **kjeftet** og ropte. Jeg kom meg på beina. Jeg hadde sovnet. Magneten hadde falt ut av hånda mi. Jeg strakte meg etter den, men en bølge skylte den over bord. Jeg så på kompasset på roret. Pilene snurret i ring som om de lette seg tilbake til posisjonen sin.

Jeg prøvde å bevege roret, men det leet seg ikke. Nå hadde igjen kompasset tatt over.

– Bestefar! Hva skjer? ropte jeg gjennom vinden.

Han pekte på fire båter ute på sjøen.

Jeg løp ned til ham.

– Å nei! Har pikkoloene blitt skylt over bord?

Bestefar ristet på hodet og **hyttet** med neven mot dem.

– Jeg våknet av at de lastet robåtene fulle av gull og mat. De er ikke pikkoloer, de er sjørøvere, sa Bestefar.

Jeg løp ned i lasterommet. Det var ikke en matbit igjen, ikke en gullmynt. Likevel, det ga ikke mening.

– Hvorfor tok de ikke skuta? Det er noe mystisk her, sa jeg.

– De prøvde. Men roret leet seg ikke. En av dem ropte «**Det er CURIOSA, det forbannede dødsskipet**». Og da skrek de av redsel og kastet seg i båtene.

Jeg tittet ned på havet. En sort finne stakk opp. Vi hadde ikke mat, gullet var røvet og verre enn noe: Magnetene som gjorde at vi kunne styre skuta, var borte i dypet.

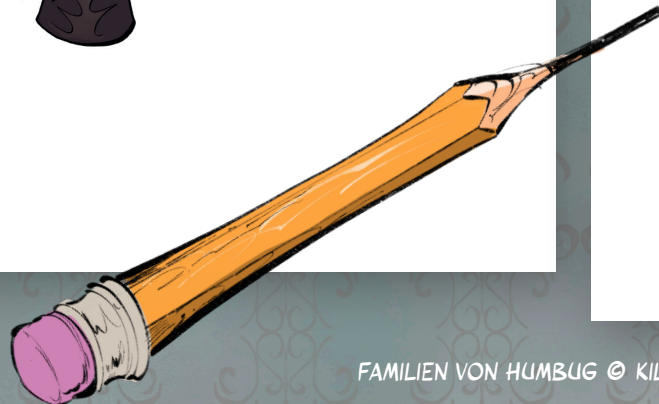
– Alt vi har igjen, er robåten som advokaten ligger og sover i, mumlet jeg.

– Og overlevelseskista. Den fant de ikke, sa Bestefar.

– Men vi kan ikke **SPISE** gull og harpuner, mumlet jeg.

Han ristet på hodet.

– Og vi seiler alene på et **forbannet dødsskip** som får garvede sjørøvere til å flykte for livet, sa jeg og svelget tungt.

FARGELEGG

FINN 10 FEIL

HUMBUG-GÅTER

- 1 I Villa Humbug er det planter, insekter, eliksirer og insekter fra hele verden. For å lagre anakondablod og løveurin trengs noe som har hals, men ikke hode?
- 2 Advokaten blir bitt av en kopp man ikke kan drikke av. Hvem er det?
- 3 Lucy og Bestefar trenger dette når de følger en gammel reiserute til Ecuador: Det har byer uten hus, elver uten vann og skoger uten trær?
- 4 Hele livet har Lucy drømt om å reise og se verden. Men hvem er det som kan alle språk i verden?
- 5 I Dødskompasset møter Lucy både levende og døde. Hvordan skal hun kunne vite hvem som er gjenferd og ikke? Et tips til Lucy er å sjekke det som holder til på bakken, men som aldri blir møkkete.
- 6 Ved foten av vulkanen Chimborazo møter Lucy en mystisk dame. Når hun først ser henne er de omgitt av noe som kan spilles uten regler, og spilles uten at noen vinner eller taper?
- 7 Til slutt står Lucy overfor et fjell fullt av noe som ikke har lunger, men som trenger luft?
- 8 Hvem kan seile uten vind og ro uten årer?

1 = En flaske. 2 = Edderkoppen. 3 = Et kart. 4 = Ekkoet. 5 = Skyggen. 6 = Et instrument. 7 = Ild. 8 = Lucy og Bestefar med gullkompasset.